

en dus eigenlijk
duurd, eer zijn
s heeft tot Hem
odig; we blijven
maakt. En thans
van den anderen
r niet noodig;
t, de standaard-

toch gehinderd.
en tusschen die
t der kerk ont-
achter mij", dat
was, vindt nu
r"; pijnlijk voor
en moet, maar
terklid Maria in
kan.

zijde. Simon en
ludas, Maria en

En als Hij 't
die veelsortige
verzwart zich.
s hij nog om te
bter mij, satan",
terwaarts. Maar
s: wat hij doet,
satan-in-moment
l; zelfs ditmaal
t, dat blijkt die

mensen komt
ij vraagt den
algemeen
lijft gij u zelve
gansch Eénige?
n? Redt gij dat
abstractie? God
nbedrijven door:
ij wettiglijk door
van alle geloof-
gij door Maria,
geen exclusieve
ettiglijk van de
van God zelf nu
gezalfd) zijt?"

t, van ganscher
an Mij, want al-
id te vervullen".
Simons satanie
komst nog groot
en zou: „Heere,
er heb ik over
waar, dat ook
komt; — maar:
Zichzelf gekend.
t Gij altijd met
w gebaar, waar-
ar een krachtig
IE niet wil zijn
dij zijn gebracht
rijken niet. Ook
h éénig zijn.

van zich af, en
shoven; Hij kan
maar arm zijn
t willen worden
de Rijkswet.
„Onze Pauper is
r-tas, wel men-
looft. K. S.

LELIJK LEVEN

a belijdenis ver-
ding leeren: u
r zulke zinnelijke
affirmatur cum
ik zeg er ja op,
schelding bij, ik
e p e r k i n g;
ook al om geen
interpretatie" uit
en vraagt
ties wel inter-
nietzelfde wat er
te smalen over
n, rechtlijnigen,
lula wel, en soms
En op de vraag:
tinctie, anti-
en zaligheid is,
e kerk. Klaar is

e mensen. Ze
isten-manlakken
en kerk niet on-
nlijk; wel nog
maal-te-zien nog;
den horizon der
e-zien. Maar dat
n z i c h t b a a r.
zou een VER-

GADERING onzichtbaar kunnen zijn, wanneer het
levende menschen zijn, die men vergadert? Een
stralenbundel is onzichtbaar soms, althans voor 't
bloote oog. Een heerschare van engelen meestal.
Maar menschen, kan men die verzamelen en dan
onzichtbaar houden dat bedrijf, of 't resultaat van dat
bedrijf? Ze zeggen: neen.

En dan vragen ze verder. Geloof nu iemand, dat
buiten den grooteren of kleineren kring, waar ergens
menschen naar de preek gaan, en waar een kerkeraad
ambtshalve zit, niemand zalig wordt? Er is geen één
zoo dronken. Er is dus buiten de kerk, waar ik met
Christus samenkom; wel degelijk zaligheid. Nu één
van beide: de regel der confessie is een onverteerde
brok, een steen ook in de orthodoxe maag, of: men
moet toch nog vervallen in de pluriformiteit. En kom
dan liever niet den warren kop vermoeden met lang-
dradige betoogen tegen een filosofisch schema: „wezen-
vorm"; want als u die filosofie niet lust, dan lust
ik geen andere: ik kom er niet uit, maar ik laat de
vragers tobben. Ik weet het niet meer, hoe het moet.
Soms nog een kopje koffie? We moesten maar naar
bed.

Zóó eindigt meer dan één gesprek.

Nu wil de redacteur van dit nare blad heelemaal
geen moeite doen, om de plooiën gladder te strijken.
't Komt hem zoo voor, dat hij aan een confessie
geen commissie van goede diensten op mag dringen.
Is ze ergens niet duidelijk, verlies u dan niet aan een
interpretatie-marchandise, maar zorg, dat er een
nieuwe, en dan duidelijke uitspraak komt. Maar wat
er staat, strijkt dat niet glad, want het voert de
pretentie, glad te zijn. 't Is namelijk
volkstaal, die belijdenistaal. Ze wil juist daardoor den
één zijn „ja" doen zeggen, den ander tot een duidelijk
„neen" gaan dwingen, wanneer hij althans toch al
„neen" zel met het hart.

En nu is één ding duidelijk: dat hier werkelijk ge-
sproken wordt, in dat befaamde zinnetje van artikel
28, over een vergadering, waarbuiten geen zaligheid is.
Onzichtbare vergaderingen zijn er niet; zelfs achter
een ijzeren gordijn, waar ik niet zien kan, kan een
ander toch wel zien. Er móet dus een vergaderings-
kring ergens zijn, waarbuiten geen zaligheid is.

En nu beginnen we de stroefheid nog wat erger te
doen gelden, dan ze toch al deed. Er staat niet eens
geen zaligheid, maar, scherper nog, geen enkele zalig-
heid, geen enkel heil. Nulla salus. Ook geen „ge-
meene salus", geen „commun saluut". Nulla, afge-
loopen.

Makkt dit de zaak nog moeilijker?
Ongetwijfeld.

Maar we willen 't nog benauwder maken. Want we
ontdekken ras een pijnlijk iets. 't Is dit: die regel, dat
axioma, dat buiten die hier bedoelde gemeenschap
nulla salus, geen enkel heil is, die mag niet in
den mist blijven hangen. Waarom niet? OM-
DAT IK MIJN GEDRAG DAARNAAR TE REGELEN
HEB. Het FEIT wordt in art. 28 vastgesteld: buiten
dien kring geen enkel heil. En wijl dit FEIT bestaat,
d á á r o m moet ik mijn houding er
door laten bepalen. Er staat: OMDAT die ver-
gadering zóó en zóó is, en OMDAT buiten haar geen
enkel heil bestaat. DAAROM moet ieder dit en dat
niet in zijn hoofd probeeren te halen (b.v. zich eraan
te onttrekken, al is hij nóg zoo'n hooge piet), en
DAAROM is iedereen gehouden, zóó en zúó te doen
(: zich bij haar aan te sluiten), en ZOO DE EENIG-
HEID DER KERK TE CONSERVEEREN door zijn
eigen daad.

Kijk, nu weten we nog op geen stukken na, wat er
met dat lastige tusschenzinnetje bedoeld is (geen
enkel heil buiten haar).

En toch hebben we al vast in onzen geest geregis-
treerd, dat we toch eigenlijk met elkaar zulke leelijke
knoeters zijn.

Want, — wordt niet bijna door een ieder anders
geredeneerd?

De belijdenis zegt: dat feit staat vast, en
daarom: REGEL U DAARNAAR.

Het feit is dus een prikkel tot bepaling van mijn
gedragelij.

Maar hoe kan ik mijn gedragslijn vaststellen naar
aanleiding van een feit, als ik niet weet,
wat dit feit nu eigenlijk is?

Als ze mij zeggen: je moet naar de vergadering van
7 uur, maar 't regent hard, trek dus een regenjas aan,
dan weet ik wat er daarbuiten gebeurt. Maar zeggen
ze tegen mij: daar valt iets buiten, en ik weet niet,
wat er valt: regen, hagel, sneeuw, stuifzand, serpen-
tines, dakpannen, kogels, radio-krantjes van de B.B.C.,
of als ik heelemaal niet weet, wat de mij verstrekte
metereologische mededeeling nu eigenlijk inhoudt, hoe
kan ik dan mijn gedrag daarnaar regelen?

Om het maar ronduit te zeggen: als ik niet
weet, hoe ik aan moet met de uit-
legging van dat ééne zinnetje: geen
enkel heil buiten dien daar bedoelden vergaderings-
kring, dan KAN ik mij niet daarnaar richten.

Dat wil dus zeggen: heel het artikel
komt dan op losse schroeven.

Ook in zijn vermanend gedeelte. Ik hoor wel, dat
ik de eenigheid der kerk heb te conserveren door en in
mijn eigen daad; maar die grond, die drangreden,

Een woord van dank aan Prof. Dr G. C. van Niftrik

Onder den suggestieven titel: „Een beroerder Is-
raëls" verscheen van de hand van Prof. Dr G. C. van
Niftrik een boek over Karl Barth. Een boek „dat be-
doelt ons het werk van Karl Barth beter te leeren
kennen".

Zóó'n titel is een douceurtje voor wie hem ontvangt:
daar ligt me opeens Elia's harige profetenmantel
over het fluweel van de Bazelsche toga. Wat in den
mond van Koning Achab een agressieve aanspraak
was, dat werd zoo een defensieve vocatief, een com-
pliment. Met zulk een visitekaartje wordt men keu-
rig bij het Kerkvolk geïntroduceerd. Want wat is er
voor de profeten doodend en de graven der profeten
bouwend Kerkvolk schooner dan de aanbeveling: „de
geest van Elia is op hem"?

Het kan daarom misschien ontnuchterend en dus
heilzaam werken als we er bescheiden aan herinneren,
dat Elia den aanval van Achab terstond pareerde toen
hij zoo mocht komen op te merken, dat hij nu juist
Israël niet beroerd had: „maar Gij, Gij, Gij"! De ware
b e r o e r d e r Israëls was Elia niet, maar de god-
delooze Achab. Als dan Karl Barth de Kerk echt
beroerd heeft, dan is niet Elia, maar een ander
zijn geestelijke peetvader.

Maar zoo zal van Niftrik het toch wel niet hebben
bedoeld. En dus zal het te beproeven zijn, of in het
g e t u i g e n i s van Barth waarlijk de geest van
Elia doorklinkt.

Het boek is een vertaling.

In dubbelen zin.

De neerslag van Barth's gedachten is door van Nif-
trik niet alleen uit het Duitsch in het Nederlandsch,
maar ook uit de taal der geleerden in die des dage-
lijkschen levens overgezet.

Zulk vertalen heeft wat voor.

Het heeft ook wat tegen.

Het heeft wat voor:

Reeds Betje Wolff schreef in de Inleiding op Sara
Burgerhart: „Verre zij het van mij tegen het verta-
len te ijveren. Laten wij lever de bekware lieden be-
danken, die onze ontaalkundige Landgenooten in staat
stellen, zich over de Grootste Genieën van Europa te
kunnen verwonderen".

Er is ook wat tegen.

Ook dat heeft Betje Wolff reeds gezien. Want zij
voegt aan hetgeen ze ter aanbeveling van het verta-
len van buitenlandse romans schreef, toe:

„Besluit hier echter niet uit, beminde Landgenoo-
ten, dat ik geloof, dat een Engelsman zoo beval-
lig kan schrijven voor een Italiaan, als voor zijn eigen
volk".

Zoo is van Niftrik's vertaalwerk: er is iets voor,
er is iets tegen. Wie Barth wil leeren kennen leze
hem in het origineel: in het Duitsch en in de taal der
wetenschap.

Wat van Niftrik's vertaling betreft, de vertaler is
traag aan het origineel blijven hangen. Dat is voor
de vertaling uit het Duitsch in het Nederlandsch een
nadeel en het aantal Germanismen „overstijgt" dan

dat motief (geen heil buiten die vergadering), wat
wil dát eigenlijk? Zoolang ik 't geconstateerde
FEIT niet kan omschrijven, is 't mij onmogelijk
te doen wat er van mij op grond van 't feit ver-
langd wordt.

Vandaar ook, dat iedereen zoowat maar iets ervan
gaat maken.

De man, die zich uit de moeilijkheden redde, door
te zeggen: het is de ONZICHTBARE kerk, waarbuiten
geen heil bestaat, die komt nu plechtig verklaren: ik
heb met die onzichtbare kerk geen moeite; en
wat de zichtbare kerk betreft: zoek maar uit, zoek
maar uit, 't komt toch nergens heelemaal crop
aan, waar ge bijhoort. Sluit je maar ergens bij aan,
want heelemaal zonder, neen, dát gaat toch niet. Doch
vraag niet, of het nu allemaal wel is zooals gij zelf
graag hebben zoudt, gij onverbeterlijke scherpzinner.
Onderhoud maar de eenigheid met de een of andere
zichtbare kerk, God onderhoudt wel de eenigheid van
de onzichtbare, dat is Zijn zaak. Hebt U den spreker
door? Hij heeft het conserveren van de kerk aan God
overgelaten. Dat klónk erg vroom en afhankelijk. Maar
er stond in het belijdenisartikel iets over hem zelf.
Hij moest die eenigheid der kerk onderhouden. Maar
op dat punt kapsijst hij, en dit in een ommezien.

Maar de ander, die wat langer tobt, die komt zichzelf
vermanen: pas n u o p. Hij kan er niet om heen: er
staat, dat hij de eenheid van de kerk moet conser-
veeren van zijn kant, door zich te vóegen bij de
kerk, waarvan hier in art. 28 sprake
is. Er helpt geen lieve moeder aan: dat is die
kerk, waarbuiten, naar men zegt,
geen enkel heil bestaat. Hoe kan dan
dan de onzichtbare zijn? Hoe kan iemand zich aan-
sluiten bij wat onzichtbaar is in wezen?
Temeer, omdat er volgt, dat die kerk leeren tucht
oefent. Van de onzichtbare kerk heeft hij nog
nooit een preek gehoord, en de onzichtbare heeft

ook alle grenzen. Voor de vertaling uit de taal der
geleerden in die der spraakmakende gemeente is het
een voordeel: het is zoo getrouw mogelijk Barth ge-
bleven.

Of we voor de vertaling dankbaar zijn?

Ja en neen.

Neen, insoverre we gelooven, dat de leer van Barth
ketterij is. En we dus over popularisering van die
ideeën ons niet kunnen verheugen.

Ja, insoverre ook door deze populaire overlevering
van Barth die ketterij duidelijk wordt.

Het laatste heeft van Niftrik niet bedoeld.

Hij had andere intenties.

Hij schrijft: „Misschien dat nu eens een einde komt"

— n.l. door deze voorlichting over Karl Barth —
„aan veel dwaas gepraat in onze christelijke pers. Als
deze scribenten dan geen Duits kunnen lezen —, Hol-
lands kunnen ze toch zeker leeren. Wanneer het lijf-
blad van Prof. Dr K. Schilder „De Reformatie" Barth
in relatie brengt met de Antichrist — dan wordt het
hoog tijd, dat er in Nederland ook eens een boek ver-
schijnt —, dat een ander geluid doet hooren".

Wie dát leest, leest van Niftrik's boek met dubbele
aandacht: nu zullen hem dan de schellen van de
oogen vallen en het deksel, dat K. S. op zijn aange-
zicht legde, zal worden weggenomen.

Maar wat een teleurstelling.

Want hoe verder hij komt, hoe duidelijker het hem
wordt: dát is Karl Barth zooals K. S. hem al meer
dan twintig jaar, óók in „De Reformatie" geteekend
heeft. Dát is de profeet, die dynamiet legt, niet onder
Kuyper en Bavinck, maar onder al de artikelen van
ons algemeen, ongetwijfeld Christelijk geloof die stuk
voor stuk worden „omgeduid". En die vreesst toch
wel, dat er tusschen dezen „woelarbeid" — een Ger-
manisme ontleend aan Goebbels — onder de funda-
menten der Kerk en het Antichristendom verband is.
Want als God het niet verhoedt, wordt door dit on-
dergraven van de Leer der Kerk de Gemeente Gods
weereloos gemaakt.

En wie aan het einde van het boek is, komt tot
de conclusie: wat heeft K. S. ons tijdig en goed ge-
waarschuwd. Hij en anderen.

We zijn er dankbaar voor.

Wie dit boek leest, leest het in spanning.

En toch overvalt hem langzamerhand een beklem-
mende vermoeidheid.

Het is „immer dasselbe".

Ook dát is geen nieuws.

Iemand heeft Barth's theologie eens getypeerd als
de „theologie van de tautologie", de theologie, die in
al haar loci steeds maar hetzelfde zegt.

Het was K. S.

En nu leggen we „Een beroerder Israëls" ter zijde.
Dankbaar.

Voor het werk van „De Reformatie".

En dat Prof. van Niftrik zoo vriendelijk was tegen
wil en dank aan te toonen, dat we in „De Reformatie"
een welgelijkend portret van zijn grooten Meester
reeds sinds jaren gezien hebben.

D. E. C.

hem nog nooit een schorsingsbul thuis gestuurd.
Hij zit er wéér mee.

Maar hij is nu van één ding zeker: hij móet weten,
wat er nu eigenlijk staat in dat luttel aantal woorden.

En nu is 't onze beurt, om te probeeren elkaar te
laten lezen wat er dan staat.

Maar dat bewaren we tot de volgende week. K. S.

Aan de lezers

Wegens ons Hoogeschooldag-nummer, dat zeer wel-
kom blijkt geweest te zijn, moeten we in dit nummer
enkele zaken onbesproken laten die anders reeds aan
de orde gekomen zouden zijn.

Tevens moest wegens plaatsgebrek een artikel van
Prof. Deddens blijven overstaan, waarin hij uitvoerig
ingaat op het artikel van ds Bos in De Wachter van
8 Oct. j.l. Dit komt dus volgende week. K. S.

Theologische Hoogeschool

Over de Contributies van 1948.

Wij verzoeken de plaatselijke corres-
pondenten, die de incassolijst van de contributies
1948 nog niet aan den classicaal correspondent hebben
teruggezonden, vriendelijk, dit alsnog zoo spoedig
mogelijke te doen.

Om een vlotte afwerking te waarborgen is het drin-
gend vereischt dat eind October alle afrekeningen
zijn teruggezonden naar het kantoor van de Stichting
Opleiding.

Wij rekenen er op dat de plaatselijke en classicaal
correspondenten alles zullen doen om dit te bereiken.